

A woman with long brown hair, smiling, wearing a white dress with black trim and a gold necklace. She is standing in a grand, ornate interior with large columns and a chandelier.

A SIKER HOZZÁÁLLÁS, ÖNISMERET, ÖNAZONOSSÁG

VARGA
EDIT

Fotó: Bodó Gábor

Több mint 20 évvel ezelőtt tűnt fel a televízió képernyőjén a kedves intelligens mosolygós barna lány, aki népszerű lett a Nagy könyv, a Virtuózok vezetésével, de a csúcstól mégis a Híradó jelentette számára.

A háromgyermekes édesanya nemrégiben töltötte az 50. születésnapját így riportunk méltó ennek ünneplésére.

– Kedves Edit, hogyan élted-éled meg ezt a kerek születésnapot?

– Nyugalommal, tudomásul véve az idő múlását. Nem kerítettem túl nagy feneket az évfordulónak. A figyelmem jórészt még a gyerekekre irányul, munka is van temérdek, alig észrevehetően lassul az élet. Látom ugyan a változást a tükörben, ám a mindennapjaink épp olyan nyüzsgősek, gyorsak, mint korábban. A családom szeretett volna születésnapomra egy nagy ünnepséget rendezni rokonokkal, barátokkal, de én inkább egy csendesebb, szűkkörű köszöntés mellett döntöttem, nem kell a nagy felhajtás, elvégre ez még csak a féldió.

– Nagy családba születél hiszen van egy nővéred és egy húgod. Hogyan nőtetek fel, s róluk mit lehet tudni?

– Valóban, a két lánytestvérem mellett én vagyok a középső. Salgótarjánban születünk, ami egy kisebb méretű város, de megyeszékhely, és gyerekként elég nagy ahhoz, hogy sok lehetőséget kínáljon jó általános iskolára, sportra, szabadidő eltöltésére. Életem első éveiben szinte ki sem mozdultam a biztonságos zöldövezeti lakókörnyezetünkől, ott volt az ovi, a sulis, a nagyszülők, a barátok, hatalmas játszótér. Később, bár a nagymamámék karnyújtásnyira voltak és gyakran besegítettek, hamar megtanultunk egyedül közlekedni, leckét írni, zeneiskolába, táncszobába, sportra, délutáni foglalkozásokra járni, tudtuk, mi a dolgunk. Pályogattuk a 7 évvel fiatalabb húgomat, és besegítettünk a háztartásban, míg anyukám dolgozott. Jóban-rosszban együtt voltunk a testvéreimmel, akik a legfőbb szövetségeseim voltak akkor is, most is. Az, hogy többen voltunk alkalmazkodásra, önzetlenségre, szolidaritásra, de egyben versenyre is nevelt. Középsőként pedig talán még többet tettem azért, hogy felfigyeljenek rám, és hogy elismerjenek.

– Szüleidtől milyen útavalót kaptál. amit még ma is hasznosítasz?

– Kitartást és tartást. Nagy küzdő vagyok, szívós és eltökélt, nem hátrálok, és nem adom meg magam könnyen. Ami fontos azt végigviszem, bár ma már kevesebb dolog van, amiért minden követ megmozgatok. Ha valahol, hát talán az elszántság és lendület terén érzem az 50-et.

Visszatekintve a gyerekkori tanításokra, anyukámtól nyitottságot, nagy adag optimizmust tanultam, apukámtól szorgalmat, állhatatosságot, a nagyszüleimtől játékoságot, kedvességet láttam. Otthon fontos volt a lojalitás, az őszinteség, és természetes volt, hogy a család összetart.

– **Úgy tudom az olvasás a zene a többiek előtti beszéd már kicsi korodban elkezdődött életedben...**

– Az, hogy valaki milyen karakter, már kisgyerekkorban megnyilvánul. Én kicsi lányként imádtam szerepelni, verset mondani, táncolni, zongorázni, vagy csak előadni valamit, nem hozott zavarba a közönség sem. Kitaláltam szerepeket vagy utánóztam másokat, például a kedvenc tévéseimet, akiket példaképnek tekintettem, és a helyükbe képzeltem magamat. Szerencsére ezt otthon hagyták, sőt támogatták. A korai sikerélményeim pedig egyre inkább megerősítettek abban, hogy nekem a színpad, a nyilvános beszéd, a szereplés lesz az örömet adó foglalkozás. Természetes volt, hogy középiskolát is az érdeklődésem és ambícióim szerint választottunk, még ha Szentesre is kellett költöznöm ezért. A Horváth Mihály Gimnázium országos híré drámatagozatára felvételt nyerni büszkeség volt. Legendás tanárok oktattak művészeti tárgyakat, és nyitott, szabad gondolkodású, alkotó, felelős embereket neveltek. Jó korban jó közösségbe kerültem. Nagyon szomorú, hogy az utóbbi időben szisztematikusan leépítik ezt a tagozatot.

Aztán két év után átjelentkeztem Budapestre, mert a heti sok-sok órás vonatozás Tarján és Szentes között a kilencvenes években még végeláthatatlanabbnak tűnt, mint manapság. Így a hasonló légkörű Vörösmarty Mihály Gimnázium progresszív szemléletű drámatagozatán, komplex humán műveltséget szerezve fejeztem be a középiskolát.

– **Iskolai éveid és egy rövid rádiózás után 2003 elején ismertünk meg akkor még bemondóként a tévében s én már aznap (!) felhívtalak, s gratuláltam, hogy megjelentél s azóta is figyelemmel kísérem pályádat. Hogyan emlékszel az első napokra akkor?**

– Életem egyik legnagyobb lehetőségeként éltem meg, hogy a több száz jelentkező közül benne voltam abban a háromban, akiket felvettek képernyősnek a Magyar Televízióba. 2003-ban bemondóként kezdtem. Ez a státusz egyébként nem sokkal később végleg megszűnt a televíziózásban. Hamar jöttek az új feladatok, új műsorok, felszabadító volt az egykori céljaim mentén haladni, megvalósítani, amiről kislányként álmództam. Körbe voltam véve tévés etalonokkal, akiket követtem, akik gyakran bevontak, lehetőséget adtak, és én legjobb képességem szerint éltem velük. Sokat dolgoztam azért, hogy érvényesülhessek, de megérte. Látnyos lendületet vett a pályám, olyan világba csöppentem, aminek egyetlen percéről sem akartam lemaradni. Minden porcikámban éreztem, hogy jó helyen vagyok.

Testvéreimmel

– **Több népszerű műsor, a Nagy Könyv, a Mindentudás Egyeteme hozzád köthető.**

– Ezek a műsorok hatalmas sikernek számítottak a maguk nemében a televíziózásban a közszolgálati platformon. Mindkettő valamilyen kevésbé kedvelt és ismert témát, tevékenységet népszerűsített. Ismeretterjesztő, tudományos témákról szólt közérthető formában a *Mindentudás Egyeteme*, amelybe a résztvevő hallgatókat is bevontuk. A ma kínált tévés szórakoztató műsorok tükrében már szinte bizarre, hogy akadémikusokkal készített tartalommal fel lehetett kelteni a nézők figyelmét, és géntechnológiáról, atomenergiáról, szociológiai ügyekről szavaztattuk és kérdeztük meg őket.

A *Nagy Könyv* pedig az olvasás, a könyvek iránt igyekezett felkelteni az érdeklődést. Annyi inspiráló emberrel, amennyi a műsor stábjában volt jutalom volt a munka. Az *Abigéltől* kezdve a *Száz év magányon* át a *Gyűrűk uráig* több tucat irodalmi remeket mutattunk be újszerű látásmóddal, szórakoztató formában, és a méretek szerint tettük magasabb polcra az olvasás élményét.

– **Leginkább a Virtuózok vezetése, ami nagy siker lett, és úgy tudom később producere is lettél – ez, ami leginkább megmaradt neved kapcsán.**

– A *Virtuózok* az egyik legértékesebb munkám volt a tévében, és a legtöbben a *Híradón* kívül tényleg ebből emlékeznek rám. A kereskedelmi tehetségkutató műsorokhoz hasonlóan több fordulóban, szakmai zsűri részvételével, showműsor elemekkel színesítve kerestük a legjobbakat különböző korosztályokban, A nagy különbség azonban az volt, hogy a köztévében futó műsorban nem a tehetségtelenséget, a inkompetenciát figuráztuk ki, nem bohóckodással lehetett kitűnni, hanem azokat mutattuk be és tettük példaképekké, akik komolyan vették a hangszeres-, és énektudást szó szerint, hiszen a kis virtuózzal a klasszikus zenét szerettük meg széles körben. Később a műsor licencjogainak nemzetközi értékesítésébe is beszálltam, és megjelentettünk egy általam szerkesztett interjúkötetet is a legsikeresebb versenyzőkről, tanáraikról, és a műsor készítőiről.

– **Ha már a könyv olvasásának szeretete szóba kerül, nemrégiben Felhő Café Könyvek néven kiadó alakult. Milyen célból jött ez létre, hiszen elég sok kiadó van, és milyen tematikájú kiadványok jelennek meg?**

– 2022-ben hoztuk létre két íróval, Péterfy Gergellyel és feleségével, Évával. A kiadó megalapításának célja az volt, hogy olyan szellemi értékeket közvetítsen, olyan fontos társadalmi témákról indítson párbeszédet, amelyeket tabusítottak, amelyeket hajlamosak az emberek elhallgatni, mert bár magyarként állítólag sokat panaszkodunk, de a lelki sebekről, a traumákról nem beszélünk eleget, mert nem szokás, mert szégyelljük, mert félünk, mert mi magunk sem néztünk velük még szembe. Az írás, a könyvek, történetek azonban segíthetnek feloldani az emberekben a gátlást, a rossz beidegződést, hozhatnak felismeréseket és adhatnak egy közösségi érzést, hogy nincs egyedül az ember ezekkel a sebekkel. Az utóbbi időben a mentális egészség edukációjában, a közösségi feldolgozás lehetőségeiben kifejezetten érezhető változás. Az irodalom, a könyv, az írás pedig fontos eszköze lehet a gyógyulásnak.

Ma már egyedül vezetem a kiadót, és a traumakötetek mellett portrékönyveket, színházban nagy sikerrel futó drámákat, mese-könyveket, első kötetes írók regényeit is gondozzuk a *Felhő Café Könyveknél*.

– **Népszerűség csúcsa volt a Híradó vezetése. Nem szoktunk politizálni, de a mostani világban tudnál hírműsorban dolgozni?**

– Hogyne, egy objektív, tényszerűségre törekvő, szakmai szabályokat szem előtt tartó szerkesztőségben örömmel tenném, bár kétségtelen, hogy nem erre tart a világ. A hírműsorok jó része igyekszik manipulálni a nézőt, végső soron a választót. Annak idején rang volt a *Híradó* műsorvezetőjének lenni, felelősség, hogy mit mondunk, hogyan informálunk.

– Mit jelent számodra a siker?

– A siker hozzáállás, önismeret, önazonosság. Sikerül-e olyat véghez vinnem, amiben kiteljesedhetek, amit hitelesen képviselhetek, amiért szívvel-lélekkel dolgozhatok. A siker az, hogy képes vagyok elérni azt, amiben hiszek, és amit célul tűztem ki. Korábban sokkal fontosabb volt és a siker mércéjeként éltem meg, hogy mások visszaigazolnak-e, a környezetem elismer-e. A reflexió, a külső megerősítés most is fontos, de már korántsem az egyetlen forrása a megelégedettség érzésnek.

– Edit három fiúgyermek édesanyja vagy, mi az amit róluk elmondhatsz s milyen a kapcsolatokat s az ő kapcsolatukat egymással?

– A legnagyobb ajándék az élettől, hogy anya lehetek, őszintén így érzem. Ha megkérdezték régen, hogy mi szeretnék lenni, akkor vagy azt mondtam, hogy jégtáncosnő bementő, vagy azt, hogy anyuka. A két ikerfiam már 16 éves, okosak, ambíciózusak, célratörők. A harmadik kicsi fiam 9 éves, elképesztő egyéniség, egy perc alatt levesz mindenkit a lábáról. Mindegyik más jellem, de mind erős karakter. Fő is a fejem miattuk olykor, de rettentően élvezem a velük töltött időt. A nagyoknak ugyan már megvan a maguk társasága, elfoglaltságai, de még simán belefér az is, hogy csak hárman csinálunk magunknak programot. A kicsivel – aki lassan olyan magas, mint én – szerencsére még össze lehet bújni, játszani, beszélgetni, együtt főzőcskézni. Elég tudatos vagyok a gyereknevelést illetően, ha valamit meg akartam ismerni, érteni, az ez a téma, mégis nap mint nap tanulom őket, mindig jön egy másik korszak, egy változás, egy új szokás, így az anyaság folyamatos figyelem és készenlét, ezzel együtt a legtermészetesebb állapot, amire vágyhattam.

Még egyszer Boldog születésnapot kívánok a szerkesztőség és az olvasók nevében!

